

[Aage Fogh.]

til at bruge disse penge. Det er interessant, siger jeg, for i forligsudvalget var det det ærede medlems parti, der slet ingen penge ville bruge, det var en helt afskyelig tanke for det konservative folkeparti overhovedet at skulle bruge penge. Nu kommer det ærede medlem med en lang række ønsker, der efter hans opfattelse egentlig burde tages op til realisation. Sådan kan det altså gå!

Hvad selve det foreliggende forslag angår, er det klart, at vi fra vor side er særdeles tilfredse med den udvikling, sagen har taget. Vi rejste spørgsmålet i fjor om staldhygiejnen og foreslog, at den skulle erstatte mejeriernes rationalisering udfra den betragtning, at hele smørproduktionen jo er en lang kæde med mange led, og det er det svageste led, der bestemmer kædens styrke. Det var vort indtryk, at i denne kæde var det svageste led selve produktionsstedet for mælken, stalden; derfor ønskede vi, at pengene skulle anvendes dér. Dette sker ved det foreliggende lovforslag, og det kan jeg udtale min tilfredshed med.

Derimod har jeg det indtryk, at vi spreder os lovlig meget. Jeg tror, det ville have været en fordel for eksporterhvervet landbruget, om man havde samlet sig noget mere om den bestemte opgave at bringe vore staldforhold i orden. Jeg tror, det ville være bedre at stille nogle flere midler til rådighed dertil. Men jeg kan gentage, hvad jeg sagde, da jeg havde ordet sidst, at jeg håber på, at når dette lovforslag er gennemført og loven er kommet til at virke, vil den vise sig at være så god og værdifuld, at ingen her i salen, der har tilknytning til landbruget, kan gå imod, når vi om et par år eller så skal fortsætte arbejdet. Det vil med andre ord sige, at jeg håber på, at de 105 mill. kr., der her stilles til rådighed for landbrug, frugtavl, kartoffelavl og gartneri, må blive til et større beløb, der anvendt på den rigtige måde vil give rige renter.

Jeg kan heller ikke undlade at gøre den bemærkning, at det forbavser mig, at vore pengepolitikere den ene gang efter den anden advarer imod at bruge penge her, fordi det vil give inflation. Er der virkelig nogen, der tror på, at de penge, der anvendes til forbedring af vore stalde, til bygning af ajlebeholdere, til siloer o. s. v., penge, der sparer værdier, penge, der skaber ny eksport, skulle give inflation her i landet. Jeg tror, man tør sige, at de, der har den opfattelse, er blevet, som man siger på jysk, klog på æ himmel, men dum på æ jord. Der er ingen tvivl om, at de penge, der anvendes på dette område, nationaløkon-

misk vil være en særdeles god forretning. Jeg har allerede haft henvendelser fra en betydelig række af landmænd, både større og mindre, der står overfor ombygning af deres stalde, og da man har erfaret gennem mange års arbejde, hvad det betød, at man havde staldene hygiejnisk indrettet, kan ingen være i tvivl om, at det arbejde, vi går ind i her, er det helt rigtige.

Derfor vil jeg gerne sige til den højtærede landbrugsminister, at når vi nu skal gøre bestemmelserne om opførelse af bygninger færdige, skal vi være opmærksom på ikke at sætte for snævre grænser. Landmanden skal i vid udstrækning have lov til at træffe sine dispositioner selv. Alt det med arbejdstegning o. s. v. kan måske være meget godt, men det er jo penge, der skal betales tilbage, og som skal forrentes, og der er derfor ingen grund til at tro, at landmændene vil misbruge dem. I stedet for at sætte alt for mange snærende bestemmelser ind vil jeg hellere have, at man giver frihed med hensyn til anvendelsen af pengene, men så siger, at hvis nogen misbruger den — og det kan kun ske, hvis landmanden og håndværkeren i forening skriver urigtige regninger eller opgiver urigtig anvendelse af pengene —, skal man tage hårdt på dem ved at tage lånene fra dem og eventuelt idømme bøder o. lign.

Der er i lovforslaget opremset en række formål for benyttelsen af pengene: ventilation, isolation, brandsikring af staldlofter, lægning af nye gulve m. m., og jeg vil i høj grad slå til lyd for, at man også tillader en omdimensionering af staldene. Det er en kendsgerning, at uendelig mange kostalde efterhånden ikke er store nok, og det medfører, at mange besætninger hærages af yverbetændelse, der i mange tilfælde ikke har sin primære årsag i smitte, men simpelthen i pattetråd, der efterfølges af yverbetændelse. Det har vist sig ved undersøgelser foretaget i mejerier, at når man retter staldforholdene, fjerner man samtidig årsagen til yverbetændelsen, og der er ingen tvivl om, at det arbejde rigtigt gennemført vil give udmærkede resultater.

Angående de enkelte paragraffer har jeg nogle få bemærkninger.

Til § 1 kun den, at jeg beklager, at der kun gives 105 mill. kr.; men jeg håber, det bliver til mere.

Om § 2 vil jeg sige, at det er vel i almindelighed rigtigt, at 10 000 kr. vil være tilstrækkeligt, men jeg tror dog, at man i mange tilfælde burde kunne gå videre. Det afhænger af, hvor store ændringer der foretages ved bygningerne, og hvilke mulig-